

§. 149. *Товій са върща при родителитѣ си.*

Като са свършихъ петнайсетѣ дни, Рагуилъ искаше да има Товія още нѣколко време при себе си. Но той му рече : можъ ти са испроводи ма единъ часъ напредъ, защото родителитѣ ми трѣба да сж въ голѣмо безпокойство за мене. — И тѣй испроводенъ отъ тестя си тръгна да си иде при родителитѣ си. На пѣтътъ ангелтъ му рече : „Щомъ влѣзешъ въ бащинтъ си домъ, поклони са Господу и като пригърнешъ баща си помажи му очитѣ съ жльчката на рыба-та която пазишь, и тозъ часъ ще му оздравятъ очитѣ за да глѣда радостно на тебе и на небето.“ (Тов. *i.* — 8. *ii.* 6—7.).

§. 150. *Товій стига при родителитѣ си.*

Когато Товій приближаваше до градтъ майка му, споредъ обычайтъ си сѣдѣше на единъ хълмъ отъ дѣто можѣше да глѣда на далечъ. Видѣ го слѣдователно като са зададе отъ далечъ и като са затече извѣсти на мъжа си. Тогази и кучето, което го бѣ послѣдовало въ странствието му, затече са напредъ и като вѣстникъ махаше съ опашката си и са вмилкваше на господартъ си. Старецтъ като скочи, помъчи са да са затече, и като са пнѣше, водимъ отъ единъ слуга, посрѣщна сына си и го цалунъ. Отъ радостъ и двамата наченъхъ да ронятъ сълзы. (Тов. *ii.* 1—10.)

§. 151. *Товитъ добыва свѣтлината на очитѣ си.*

Като принесохъ благодареніе на Бога и двамата, Товій намаза съ жльчката очитѣ на баща си, и по дирь половинъ часъ наченъ да излѣзва отъ очитѣ му